

Venhettä veistellessä

Taatto veisteli venosen

– kaarnalaivan sai kaposen.

Kertoi taatto kersallensa

– Sen iso sanoi sanansa.

Näillä nuorena sodimme

– lapsuusaikaan lasketimme,

peitsin puisin mittelimme

– mehtän miekoin mellastimme.

Toiset tappelut isojen

– tappelot terästeräisten.

Mie en tunne tappeloita

– vartuin vailla vainoloita,

miekkaan täysin tarttumatta,

surman torven soittamatta,

vaan tajuan, vaitonainen

– tiedän, pohtija pahainen:

työllä turvani on taattu,

rauha raataen rakettu,

tappeloissa tarvittaissa,

jutteloissa jouettaissa.

Eip’ ilman inehmon kättä,

eip’ on tointa täyttämättä.

Noinkin kertoi kaitsijani

– noinkin ilmaisi isoni

venhosia veistäessä

– kaarnalastun lentäessä.